

A vagyon és a befolyás
védelme alatt...
Ők a Trinity Akadémia
császárai.

FALCON

TRINITY AKADÉMIA I.

fine
selection

MICHELLE HEARD

MICHELLE HEARD

FALCON

TRINITY AKADEMIA I.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

AJÁNLÁS

Leeann!

Egy huszonnégy órás áramszünet és több száz kilométer távolság sem akadályozhatta meg, hogy összefogjunk, és megalkossuk a *Trinity*-sorozatot.

Köszönöm, hogy több száz órán át hallgattad a hangfelvételeket, és minden megjelenéskor megakadályoztad, hogy kárt tegyek magamban.

DALLISTA

Zeneszerző és zongorista:

Yiruma (Lee Ru-ma)

River Flows In You

Autumn In My Heart (Reason)

Kiss the Rain

PROLÓGUS

Falcon

A SPANYOLORSZÁGI VAKÁCIÓNKON A CLUB 55-ben ücsörögve gyönyörködünk a pamplonai partban, és bosszankodva veszem észre a barátaik körében felém nyomuló Grayson.

Az a gyökér Grayson Stateman. Markáns vonásai és a sunyi tekintete elég ahhoz, hogy tönkretegye a napomat. A mérget csak fokozza, hogy West és Serena fogja közre.

– Elegem van ebből a marhaságból – morgom, még hozzá elég hangosan ahhoz, hogy Mason és Lake meghallja. Mi hárman születésünk óta kebelbarátok vagyunk, míg Grayson az ősellenségünk. Az üzleti világban a családjaink szüntelenül háborúznak Statemanékkal.

Mason és Lake lusta fejmozdulattal pillantanak fintorgásom tárgyára.

– Baszki, Serena honnan tudja mindig, hol lógunk? – kérdi a dühtől elsötétedő tekintettel Mason.

– Csak az anyáinktól hallhatta – jegyzi meg Lake, majd hátrahajtott fejjel behunyja a szemét. – Mason, össze ne kapj Westtel!

Eskü, Lake bárhol képes elaludni. Ő köztünk a leglazább, Mason pedig a legharciasabb.

– Ha belém köt, esküszöm, megemlegeti – morogja Mason feszülő állal. Mason és West bármilyen apróság miatt képesek összecsapni, márpedig más se hiányzik a nyári vakációnk alatt.

Míg Graysonnel állandóan csatázunk a társaság királyi címéért, addig Mason és West mindent elsöprő gyűlölettel rühellik egymást. Még hozzá az autóbaleset óta, ami Mason nővérének az életébe került.

– Uraim – mosolyog Serena, zöld szemében maró megvetés. Ondolált vörös haja makulátlan hullámokban omlik a vállára. A tőle megszokott eleganciával viseli a legújabb *Versace*-kollekciót. A sokéves ismeretségünknek hála átlátok a kifinomultság álarcán, egyenesen a mögötte megbújó kígyóra, akivel az ember nem akar összebújni.

– Mondanám, hogy hölgyem, de hazudni csúnya dolog – fintorog Mason baljós atyáskodással.

– Mason... te örök sármőr! – Serena végtelenül felpaprikázva pillant az asztalunkra. Csábos mosolyra húzza az ajkát, miközben a szemembe néz. – Falcon, milyen csodás meglepetés, hogy éppen itt futok beléd!

Lake halkán felkuncog.

– Még hogy meglepetés – suttogja vontatottan. – Montecito nemesei között mindig futótűzként terjednek a pletykák.

A csaj szeme Lake-re villan, de nem kezd veszített csatába, inkább elengedi a megjegyzést, és újra rám összpontosít. Köztudott, hogy egy Lake elleni támadással megszegné az íratlan szabályokat. Ezt a határt senki nem hajlandó áthágni, mivel azzal a legrosszabbat

hozná ki Masonból és belőlem. Lake makulátlan lelke aranyszívet rejt, így Masonnel mondhatni túlféltjük.

– Az anyám szerint fúzióról egyeztetnek a családdal – jegyzi meg Serena elhamarkodott diadallal a hangjában.

Egy vicsorral és acélos pillantással jutalmazom.

– Fúzió? – kérdezek vissza. – Felétek így hívják a kényszerházaságot?

– Hát persze! Kettőnk együttes tőkéje révén egész Kalifornia legbefolyásosabb párjává válunk!

Lószart. Csak a holttestemen át.

Serena Weinstock vagyonos szenátorok hosszú sorának leszárma-zottja. Az apját nemrég iktatták be a hivatalába erre az ülésszakra. Az anyám repesne örömeiben, ha összeállnék Serenával, mert azzal a családuk befolyása a jogi világban túlnőne Statemanékénél. Bukta, anya, mert sosem veszem el Serenát.

A cseszett szipirtója olyan fertőző, hogy a farkam egyetlen éjszaka után összeaszna és leesne.

Kuncogva, lassan emelkedek fel a székből. Az alsó ajkamba harapok, félrecsapom a fejem, és mesterkélt unalmat árasztok.

– Minden befektetésemért nyereséget várok. – A messzeségbe nyúló strandra pillantok, hogy leessen neki, mekkora időpocsékolásnak tartom eltűnni a puszta létezését. – Neked, sajnos, csökken az értéked.

Sértetten feljebb emeli az állát egy hüvelykkel. Lefittyen a szája sarka, amitől az anyámra emlékeztet – dölyfös és tenyérbemászó.

A legkevésbé sem vonzó tulajdonságok.

Mielőtt visszavághatna, inkább faképnél hagyom. Grayson mellett elhaladva összevillan a tekintetünk, és a gúnymosolyából rögtön

tudom, hogy ha itt maradunk vakációzni, akkor bőven kijut majd nekünk az efféle találkozókból.

– West, kedves tőled, hogy meghívtál minket – jegyzi meg Mason, és hátralesve elcsípem, ahogy West mellének nyomja a mappát a számlánkkal.

West elkínzottan bólint, semmi kedve lejártni magát a körülötünk ülő gazdag hírességek között, noha a pillantása megtorlást ígér Masonnek az akadémiára való visszatérés után.

Masonnel és Lake-vel a nyomomban hátrahagyom a rusztikus hangulatú zárt körű klubot.

– St. Tropez-nek kampó? – kérdi Lake, amint tisztos távolba érünk a klubtól.

– Jobban járnánk. – Masonre pillantok. – Menjünk haza?

– Egy fenéket! A nyári szünetet a lehető legmesszebb akarom tölteni a családomtól! – A homlokán nem enyhülnek a ráncok. – Irány Hawaii! Kéne már egy kis hullámlovaglás.

Helyeslőn bólintok, és visszaindulunk a hotelbe. Előkapom a telefonom a zsebemből, és felhívom Stephanie-t, az apám személyi asszisztensét, hogy intézkedjen az utunk felől.

Korán térünk vissza Montecitóba, miután Hawaiiin töltöttük a vakáció maradékát. Nagy levegőt véve lépek be az étkezőbe, tudva jól, hogy a családom már a helyén ülve várja az ebédet.

Kioldom az *Isaia* márkájú *Sanita* márkájú sportzakóm egyik gombját, kihúzom az egyik magas támlájú széket, és helyet foglalok Julian, a bátyám mellett. Apánk arca a *Financial Times* legújabb száma mögött rejtőzik. A pillantásom anyánkra villan, aki minden jel szerint a vacsora menüjét vizslatja.

Hála istennek, már vár az akadémia, és egy darabig megúszom a családi vacsorákat.

– 'napot – motyogom fojtott hangon, ámde feleslegesen. Csak üres udvariaskodás, amit már a gyerekkorom hajnalán belém vertek.

A hazatérés óta az eljövendő év elintéznivalóiba temetkeztem, és sikeresen elkerültem a családtagjaimat.

– Mikor indulsz? – kérdezi az anyám, leteszi a menüt az asztalra, és felhúzza felém az egyik gondosan szedett szemöldökét.

Szokás szerint magáról tesz az életemre. Nem zavar. Minél kevésbé ártja bele magát, annál jobban járok.

Clare Reyes, noha minden jel szerint az anyám, egész életemben egyszer sem viselkedett úgy. Csakis azzal törődik, milyen kép él róla a felső tízezer tagjai között.

– Ebéd után.

– Választasz személyi asszisztenst, ha már végzős leszel? – kérdi Julian. Leteszi kését-villáját, felszegi az állát, és megpróbál szúrósan nézni sötét szemével.

Mióta az apánk előállt azzal az aduval, hogy a visszavonulása után az a fia veszi át az elnöki székét, aki jobb jegyeket kap, és keményebben dolgozik, Julian úgy érzi, fenyegetést jelentek rá az apai örökséghez vezető útján.

Boldogan átengedném a széket Juliannek, de a helyzet viszálylá fajult közöttünk. A családom hűvös és számító. A mi kapcsolatunkban ismeretlen a szeretet és a ragaszkodás. Félre ne értse senki, összefogunk és válllvetve harcolunk bármilyen külső támadás ellen, de amint pontot teszünk a fenyegetés végére, újra egymás torkának ugunk.

– Igen. – A lehető legrövidebben felelek, a kellelénél egy perccel sem akarok több időt tölteni ennél az asztalnál.

Míg az anyám mohón igyekszik a nemesség élvonalában maradni, addig Juliant csak egyetlen életcél hajtja – hogy makacsul maga alatt tartson, ezáltal uralhassa a több milliárd dolláros birodalmunkat, a CRC Holdingst. Sosem ment neki az osztozkodás, más szóval bizonyára inkább a halál, mint hogy megossa velem a céget.

Apánké a részvények negyven százaléka, a maradék hatvanon pedig egyenlő arányban osztoznak a Chargill és a Cutler családok. Mr. Cutler harminc százalékanak Lake a kizárólagos örököse, és Mason nővérének tragikus halála után Mr. Chargill vagyona csak a fiára szállhat. Juliannek ez biztosan szüntelen fejfájást okoz, hiszen Mason és Lake hozzám hűségesek. Még akkor is az én kezembe kerülne a gyepelő, ha Julian harminc százalékot örökölné, én pedig tízet, hiszen eltéphetetlen szálak kötnek Masonhoz és Lake-hez.

A hatalom és a vagyon világában felnőve egyetlen leckét tanultam meg, hogy a papír nem válik vérré – pláne, ha a papír Woodrow Wilson arcát viseli, és ezt őrizzük a családunk banki széfjében. A nagyapám kapta ajándékba, és míg a huszadik században az értéke csupán néhány százezer körül mozgott, mostanra az egymilliót is meghaladja. Ez is az elnöki szék örökösének a jussa.

– Kérlek – szakítja félbe a töprengésemet anyám elkínzott sóhaja –, idén fordíts kiemelt figyelmet Serenára. Az apja szenátor lett, és jócskán megdobhatná a család értékét. – *Serena Weinstock. Az örökös légy a levesemben.* A tápláléklánc csúcsán minden kapcsolat egy fűző. Elsősorban tárgyakra használjuk a *szereket* szót. – Továbbá mindenképp üdvözzölj Layla Shepardöt. Stephanie lányát. Az apád egy nagylelkűségi rohamában beprotezsálta a Trinitybe. – Anyám szavait átítatja a megvetés, és szúrós szemmel mered apámra, aki nem hajlandó előbújni az újságja mögül. Anyámnak még a szája sarka is lebiggyed, amittől a negyvenkilenc événél jóval idősebbnek tűnik.

Nyílt titok, hogy mennyire nem szívleli Stephanie Westwicket. A személyi asszisztense többet látja apámat, mint a családja. Az apámnak végzett munkája mellett a három alapító család közötti személyes súrlódások elsimítása ugyancsak Stephanie felelőssége, nehogy a sajtó megneszelje őket.

A lánya rám sózását viszont nem hagyhatom megtorlatlanul, így az ételre ügyet sem vetve hátrátolom a székemet.

– Megtehetném Laylát az asszisztensemnek. Hogy családban maradjon.

Mikor anyám elfúlva a mahagóniasztralra ejti az evőeszközeit, emberfeletti erőmbe kerül megőriznem a pókerarcomat.

– Ne merészed! – kiáltja utánam, miközben távozom. – Falcon!

Vigyorogva vágok neki a fényűző háznak, amit egy kisebb ország költségvetését kitevő luxuscikkek töltenek meg. Megigazítom a zakómat, aztán előhúzom a zsebemből a kulcsosomómat, és a kúriából kilépve célba veszem a fegyverszürke Lamborghinimet. A huszonegyedik születésnapomra kaptam ezt a *Lamborghini Venenót*, amit furcsamód őszintén, szívből *szeretek*.

Éppen az ajtót nyitnám, mikor Julian karon ragad. Mielőtt rápillantanék, felöltöm a szokásos unott képemet.

– Személy szerint nagy ívben teszek arra, kit választasz a titkárodnak, vagy mivel töltöd az évedet, csak lébecold el – szól közönyösen, ami illik az ellenséges pillantásához.

– Csak ne jelentsek fenyegetést rád, ugye? – Szembefordulok vele, és a hűvös pillantásunk együttes erejétől megfagy közöttünk a levegő.

– Pontosan. A tiszt az enyém, és ne merészelj keresztbe tenni a jussomnak!

Kissé jobbra hajtom a fejem, a szám sarkát vigyorra húzom.

– Győzzön a jobbik – suttogom azzal a leplezetlen ígérettel, hogy nem fogok egyhamar meghátrálni.

– Mindig egy lépéssel előtted járok majd – sziszegi Julian, és rángani kezd egy izom az állán, ami bizonyítja, mennyire a bőre alá férkőztem.

Közelebb lépek, és mivel egyforma magasak vagyunk, szintben van a szemünk.

– Én pedig a sarkadban leszek, úgyhogy a hátadon is legyen szemed... – annyira közel hajolok, hogy szinte összeér az orrunk, úgy köpöm az utolsó szót –, bátyám.

ELSŐ FEJEZET

Layla

KIVÁLASZTOK EGY ÜLŐHELYET AZ ELŐADÓ KÖZEPÉN, onnan mérem végig az elsőéves újságíró-hallgatók csapatát.

A levegő ideges izgatottságtól terhes, amit az ember csak a hátralevő élete első napján érez. Bárki is volt a gimiben, nem számít, hiszen a fősvuli tiszta lap – új barátok, új környezet, új szabályok arra, mit szabad, és mit nem.

Mindazonáltal velem hal a titok, hogy ingyen járhatok a Trinity Akadémiára, mivel az anyám Warren Reyes, a CRC Holdings vezérigazgatójának személyi asszisztense. Mr. Reyes apja a Trinity egyik alapító atyja, márpedig ez az egyetem a gazdag hírességek kiváltsága, akik közül jócskán kilógok a sorból.

Az anyám több mint tisztességes fizetése és a nélkülözéstől mentes életem dacára a közelében sem vagyok a többi diák anyagi helyzetének – az ő vagyonuk nemzedékek során gyűlt össze.

Ha kiderül, hogy nem tartozom az ország felső tízezeréhez, akkor kinéznék innen, márpedig ezt feltétlenül elkerülném. Csak egy

újságírói diplomáért jöttem ide, ami sokat ér a szabadúszó állásoknál. Legszívesebben az apámmal járnám a világot.

Helyet foglal mellettem egy igazi klasszikus szépség hosszú, barna fürtökkel és feltűnően kék szempárral. Telt ajkára lelkes vigyor ül, mikor rám néz.

– Kingsley Hunt. Három egész nyolc az átlagom, és leküzdhetetlen a csokifüggőségem!

Felkínálja karcsú kezét, és várakozón húzza fel a szemöldökét.

– Layla Shepard. Gyűlölöm a melltartót, és amint hazaérek, mindig pizsamát húzok – felelem, és elfogadom a felkínált kezét.

– Bírlak! – Meglep ez a nyíltság, a végtelenül őszinte pillantása nem kevésbé. – Legyünk barátnők!

– Öh... oké. – Itt keresve sem találnék ismerőst, Kingsley pedig rendesnek tűnik.

Az előadót betölti a motyogás hulláma, én pedig előrepillantva keresem a zsvivaj okát. Három srác lép a katedrára, a lépteikből csak úgy árad a vagyon és a befolyás. Mindnyájan a pódium körül foglalnak helyet, még hozzá olyan fellengzősséggel, ami csak a szupergazdagok jussa, hiszen számukra minden szék trónus.

– A nagyapáik az akadémia alapítói – suttogja a közelebb hajoló Kingsley. Rámutat a katedrához legközelebbire. – Az Lake Cutler.

Lake lesüpped ültében, a feje pedig úgy nyaklik hátra, mintha az eligazítás csak az alvástól venné el az időt. Világosbarna haja szanaszét áll, néhány tincse a homlokát seprli. A laza vonásai azt sugallják, hogy a világon semmi nem tudná felzaklatni. Kellő önbizalom nélkül az ember sosem lehet olyan szabad, hogy ne érdekelje mások véleménye.

– Lake apja a CRC Holdings igazgatóhelyettese. – Elhallgat, majd rám pillant. – Ugye ismerős a cég? – kérdi.

– Persze – felelem bólogatva.

– Ó, akkor biztosan untatlak ezzel a sok rizsával – nevet Kingsley.

– Igazából elég keveset tudok róluk – ismerem be.

Anya sosem mesél a munkájáról. Nem tagadom, ezzel finoman fogalmazok. Alig látom anyát, hiszen vagy az irodában van, vagy üzleti úton Mr. Reyessel.

– Zsír, akkor folytatom. – Kingsley azon nyomban rámutat a Lake melletti srágra. – Az Mason Chargill.

Mason láttán végigfut a hátamon a hideg, és fülsüketítő riadó rikolt fel bennem. A csávóról üvölt, hogy született bajkeverő. A lekezelő fintora csak fokozza a sziklaszerű vonásaiból adódó természetes rosszindulatát. Jóképű... de csak úgy árad belőle a közönyös megvetés, amitől fenyegetőnek látszik. *Muszáj elkerülnöm, méghezzá bármi áron!*

– Mason apja a cég elnöke. Pletykálják, hogy Mason, Falcon és Lake azért tanulnak, hogy átvegyék a céget az öregeiktől, amiben lehet valami, hiszen ők a CRC Holdings örökösei.

Mivel Kingsley nem folytatja, így rákérdezek.

– Akkor a harmadik srác Falcon Reyes? – Anya kiadta az ukázt, hogy viselkedjek, mert Mr. Reyes kisebbik fia az akadémia végzőse, de még egyikükkel sem találkoztam személyesen. Most, hogy már megismerem az örökösöket, könnyebb lesz elkerülni őket.

– Ó, igen. Bocs, leragadtam Masonnál – ismeri el vigyorogva. – Egész nap elnézném.

Végigmérem a hármast, majd a pillantásom Falconon állapodik meg. Első pillantásra egy töről fakad Masonnel. Divatos és eleven külseje a közömbösség jégtakarójába csomagolt nagyképűséget áraszt.

Felhúzott állal pillant felém, mintha megérezné a vizslatásomat. A végtelen előadón át összefonódik a tekintetünk, mire minden

izmom megfeszül a rám törő nyugtalanságtól. Legalább tíz sor székválaszt el Falcontól, ám a hűvös pillantása révén olyan érzésem támad, hogy kiszúrta magának. Megfeszül a válla, és olyan tiszteletet parancsolóan fest, mintha ő lenne a hármias vezetője.

Félrenézek, és ültömben lejjebb csúszva elbújok az előttem ülő srác háta mögött. *Igen, Falcont pedig még messzebről elkerülöm.*

– Falcon apja a CRC Holdings elnök-vezérigazgatója. – Kingsley felsóhajt. – A vagyonos hátterük miatt mindent a szemnek, semmit a kéznek, ha kedves az életed.

– Ezzel, barátom, teljes mértékben egyetértek.

Kezdetét veszi az eligazítás, mire minden diák elhallgat. Büszkén állíthatom, hogy általában gondosan figyelek, de ma elkalandozok, ahogy a pillantásom megakad az elől ülő hármason.

Néha elmerengek, milyen lehet ekkora vagyont birtokolni – és soha nem aggódní azon, hogy netán porzik az ember bankszámlája.

A gondolataimba merülve vándorol tovább a tekintetem, de csak ide-oda villan a diákok között. A legtöbben olyan karórát viselnek, amelyet még sosem láttam, és mellettük az én TAG Heuerem bazári ócskaságnak tűnik. Noha nem érdekel a legújabb divat és a luxusmárkák, de a beiratkozás után hamar észrevettem, hogy ezzel kilógok a sorból.

Az eligazítás végével libasorban vonulunk ki az előadóból, egyenesen a vakító kaliforniai napsütésbe.

– Melyik épületbe kerültél? – kérdi Kingsley, miközben a gondosan nyírt fűvön át elindulunk a lakórészleg felé.

Fintorgok, mert gáznak tartom az épületek elnevezését.

– A Reménygyémántba. Mi ez a sok idéetlen épületnév? – kérdem, hátha Kingsley fellebbentheti a fátylat.

Helyette tágra nyílt szemmel karon ragad.

– Te mázlista! Hogyan szereztél szobát az ő koleszukban?

– Az ő koleszuk? – kérdem felhúzott szemöldökkel.

– A tetőtér Falcon, Mason és Lake lakosztálya. A Reménygyémánt, mondhatni, az üzlettársaiknak van fenntartva.

Pislogok a felpörgött locsogása hallatán.

– Teszek rá, hol lakom – motyogom, miután összeszedem magam.

Csak ne kérdezzen a családomról, mert nem szívesen hazudnék neki, de nincs az az isten, hogy néhány percnyi ismeretség után feltárjam előtte a titkomat!

– Röviden, szerencsés vagy. A családot talán a CRC üzlettársa? – teszi fel Kingsley a mindennél rettegettebb kérdést.

– Olyasmi – köntörfalazok, hátha nem bánom meg később.

A többi diáknak kétségkívül fabatkát sem érne az, hogy anya Mr. Reyes személyi asszisztense, mi több, célponttá tenne, amire a legkevésbé sincs szükségem.

A kollégiumok felé tartunk, amik diákszállások helyett ötcsillagos szállodáknak tűnnek.

– Az enyém a Rózsacsillag, a tiédde szemközt. A harmadik az Oppenheimer Kék.

– Mik ezek a nevek? – ismétlem meg a korábbi kérdésemet.

– A sorrendet a drágakövek értéke adja. A családok vagyoni helyzete szerint osztják ki az épületek szobáit. Az Oppenheimer Kék a hétköznapi milliomosok és a felső osztály helye. Az Államokat uraló ezeröttszáz család vagy a szupergazdagok sarjai juthatnak be a Rózsacsillagba. A Reménygyémánt ajtaján pedig csak azok tehetik be a lábukat, akik rajta vannak a *Forbes* négyszáz listáján.

Fejcsóválva sóhajtok.

– Kész röhej, ha engem kérdezel. Rám fér egy alapos kutatás, ne-hogy belegázoljak mások lelkivilágába.

– Majd összeírom a legfontosabbakat – ajánlja Kingsley.

– Örök hála.

A Reménygyémánt bejáratánál elválnak útjaink, de megbeszélünk egy korai vacsorát egy óra múlva. A luxusépületben ragyogó márványpadló fogad a fényűző csillárok alatt. Meggörnyedek, és kisé elkeseredek az itt tanulás gondolatára.

Az apám született vándorlélek, a válás óta pedig képtelen sokáig megülni egy helyben. Egyformán szeretem a szüleimet, de az apámra ütök. Sosem érdekelték az anyagiak, erre most egy egyetemre kerültem azokkal, akiknek a befolyás, a hatalom és a pénz a mindenük.

Atyám, micsoda szívás! Miért nem ragaszkodtam egy hétköznapi egyetemhez? De anya úgy lelkesedett, hogy nem lombozhattam le.

Az elektromos zárba csúsztatom a kártyát, és belépek a szobámba. Szétnézek odabent, aztán ki az ablakon, a dombvidékre nyíló páratlan kilátásra. Imádom a Trinity Akadémiának helyet adó Ojai-völgyet. A kampuszt csoda szép dombság veszi körül.

– Gyerekjáték lesz négy évig átrázni őket – motyogom, noha megvannak a kétségeim. – Ha nem lógsz ki a sorból, észre se fognak venni.

MÁSODIK FEJEZET

Falcon

AZ ELSŐ NAPI ÉVES ELIGAZÍTÁS szokás szerint agyzsibbasztóan unalmas.

– Máris hiányoznak a hullámok – motyogja Lake, akit nem dob fel a visszatérés az akadémiára. – Visszasírom az érettségi utáni résévet. Akkor semmiért nem főtt a fejünk. Basszus, egy másik életnek tűnik!

– Ja, akkor keltünk, amikor akartunk. Nyagगतó szülők sehol. Ahogy a fősulis szarságok sem – nosztalgiazik Mason. – Csak mi és az óceán.

– A régi szép idők – helyeselek, egy kicsit engem is elfog a vágyódás. Az érettségi után bejártuk a világot, és meglövagoltuk a legnagyobb és legjobb hullámokat. Hátrahagytuk a családnevünk jelentette terhet és az ezzel járó kötöttségeket.

– Valaki emlékeztetne, mit is keresünk itt? – morogja Lake.
Mason dörgő kuncogást hallat.

– Az apám megfenyegetett, hogy befagyasztja a számlánkat, ha folytatjuk az álmodozó láblógatást.

– Igaz. Alig várom, hogy átvedd a helyét. – Lake játékosan húzogatja a szemöldökét Mason felé.

– Tényleg? Azt hiszed, én nem juttatlak koldusbotra, ha lazáslsz? – húzza az agyát Mason.

– Szép kis barát az ilyen – fújtat Lake. – Majd Falcon gondoskodik rólam – teszi hozzá végül. Egyetlen lépéssel utolér, és átkarolja a vállam. – Ugye? Nem hagy nál éhen veszni!

Vigyorgok a szópárbajukon, és lerázom Lake karját.

– Csődbe vinne az etetésed. Te kibaszott bélpoklos!

Lake megbántottságot mímelve teszi a szívére a kezét.

– A mindenit! Igazi jégkirály vagy, tesó. – Fejcsóválva néz rám, aztán a közeledő kajálda felé pillant. – Mit tegyek, ha kiváló az étvágyam?

– Annyi pizzát tudsz leküldeni, hogy az már egészségtelen – vélekedik Mason, és belépünk az étterembe.

A legtöbb diák azonnal eliszkol előlünk. Errefelé a felső tízezret a három alapító család adja, más szóval Mason, Lake és jómagam. Beismerem, az efféle hatalom eleinte egyszerre tűnt vérpezsdítőnek és mámorítónak, de az évek során fárasztóvá vált, keserű szájíz maradt utána.

Az akadémia rétegzett, más szóval kapcsolatokat építünk, és belekóstolunk az igazi üzleti életbe. Errefelé mindenkit valamilyen cél hajt, és a hármasunk barátságának elnyerése a dobogó csúcsán áll. Mivel végzősök vagyunk, titkárt választhatunk. Megtiszteltetés asz-szisztenssé válni. A szerencsés ezzel kiemelkedik a tömegeből, hiszen felfigyeltünk rá, más szóval azonnali hatállyal szintet lép. Tény, hogy

aki a kapcsolatai között tudhatja bármelyikünket, az minden gondját elfelejtheti, más szóval jóformán istenek vagyunk.

Mit sem tudnak arról, hogy Lake-kel talán nem is állunk be a családi üzletbe. Hármónk közül egyelőre Mason az egyetlen, aki biztosan munkába áll a cégnél. Lake felvetette, hogy kávézót nyit Európában. A jogi tanulmányai befejeztével el szeretne végezni egy baristatanfolyamot Olaszországban.

Én belekóstoltam a részvénytőzsdébe, és egész szerencsésnek bizonyultam. Olyan tőkére sikerült önerőből szert tennem, hogy talán alapítok egy céget, ahol a segítségével a feltalálók valóra válthatják az ötleteiket. Így még a szellemi tulajdonjogi diplomám is kapóra jöhet.

Lake oldalba bök, hogy odafigyeljek rá.

– Az nem Stephanie lánya?

Odapillantok a lányra, akit Lake kiszúrt, és az olcsó címkéjű háromnegyedes nadrágja, szandálja és sima kék pólója révén rögtön kirí innen. Látványosan kilóg a többi drága, márkás ruhákkal és kiégésítőikkel hivalkodó lány közül.

– A Trinity mióta kínál ösztöndíjat? – kérdi Mason. Látványosan unatkozva körülnéz, és csupán egyetlen pillantásra méltatja Layla asztalát.

A Trinitybe nem szokás csak úgy besétálni. Minden egyes itteni diák vagyonos család sarja.

– Az apámnak megesett rajta a szíve – felelem. Nagy merészségre vall Laylától a megjelenése, hiszen szar kerül a palacsintába, ha kibukik, hogy nem krózosok gyereke.

Sugdolózás közepette sétálunk az asztalunkhoz. Leülök a szokott helyemre, és balra sandítva figyelem Serenát, aki megáll az asztalnál, amin Layla egy csapat gólyával osztozik.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Homlokráncolva alaposabban megnézem magamnak Laylát. Azt vártam, hogy Stephanie fekete haját örökölte, de biztosan az apjára ütött. Lófarokba fogott selymes, szőke üstök, ráadásul minimális smink. A sápadt arca nőies makulátlanságot sugároz.

Igen, még én is elismerem, hogy gyönyörű, más szóval kéretlen figyelem fogja körbevenni. *Át fognak látni a szitán. Esélye sincs.*

– A napjai meg vannak számlálva – vélekedik az étlapot böngésző Mason.

Pincérnő lép az asztalunkhoz, és miközben Lake megrendeli a maga iszonyatos adagját, a pillantásom visszavándorol a Laylához beszélő Serenára.

Grayson és West ebben a pillanatban lépnek az étterembe, és Serenát kiszúrva rögtön feléje indulnak.

– Serena, mutass be az új barátodnak – szól Grayson olyan hangereővel, hogy a fél étterem hallja.

– Éppen Kingsley-t üdvözöltem – javítja ki Serena sebesen Grayson-t. – Magasról teszek a többi gólyára.

Grayson Serenára vigyorog.

– Igaz, a helyedben én is keresném Kingsley kedvét. Még a végén megremeg az apja keze, miközben az arcodon dolgozik.

– Layla, kajáljunk inkább a kampuszon kívül! Időközben elment az étvágyam – jegyzi meg a felálló Kingsley.

Layla feláll, de Grayson sebesen az útjába áll.

– Le ne lépj bemutatkozás nélkül! – Szélesen mosolyog, és érdeklődés ül ki az arcára. – A nevem Grayson Stateman.

Layla ügyet sem vet a felé nyújtott kézre.

– Layla Shepard. Igazán örvendek, de ha megengeded...

Grayson lassan megrázza a fejét, és nem áll félre.

– Nem engedem. Ül le!